

Falkeungen
- rapsodisk fantasi -

διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν οὐδὲ παῖς εὐδαίμων ἔστιν
οἱ δὲ λεγόμενοι διὰ τὴν ἐλπίδα μακαρίζονται.

kysk svæver du i luften
verdensfjerne fugl,
længselsblåsorte legeme mod aftenhimlen
korsformet flyvende ind i himmelens brand

ildevarslende blodtegninger i skyerne
kærtegner varsomt månens skarpe marmoransigt

intetanende uskyldsflugt over ny horisonter
blotlægger aldrende graners hviskende undren
over ungdoms mod
og karske himmelstræben

sekundernes til - og aftagen i luftstrømmen
danner trætoppens dystreste rytmiske klage

du mildøjede yngling
barnefro din flugt
imod firmamentets ufølsomme isstjerner
fordums kærlige funklen erstattet af voksen despekt

tvunget af luftningens hvirvlen i haglstormene
tynget af svedperlens fald over dit blege næb

Hast i din færd mod de stensatte jordes skarpe kontur
skadefro målløse landskaber raser forbi
tavst ser de på dig
i dit stolte, dybe fald

men gærdets aftendughvæssede stjernefnugsæg
kysser med favnende klippelæber din pande

aftenglødens hensvinden
over dit hoved
trækker sin røde stribe henover stenfladen
og se nu spejler månen ærbødigt sit ansigt i dit

isnende kold er den hvile du her tager mod
dyster er nu dit lejes sortglinsen i mørket

tågen øger sit kvælende tryk om din hals og dit bryst
og tungen klæber til ganen med ' blodspytscement '
mens søvnen svier
i de mattede øjne

